

BÁLINT SZILÁRD

Délibáb

I

A vers szürke fal, amit az
Igénytelen olvasó leköp.
Hiába vannak önkéntesek,
Akkik újrafestik:
Jönnek a graffitisek,
A huligánok, és ez csak egy apró
Molekulaszál abból, ami
Behálózza az irodalmat,
Kár, hogy csak akkor lehet
Lekaparni, miután megkötött.

II

Próbáltam hetvenhétszer is,
hogy megírjam mennyire
Szeretek, lélegzek, élek.
Aztán mindig annyiban maradtam,
Hogy amíg írok, addig is csak
vegetálok, nem szeretek,
Nem lélegzek, nem is élek,
Csak két dimenziót kicserélek.

III

Vannak versek, amik
Íratják magukat, és te csak
Tanúja vagy a keletkezésnek,
Persze, dilettánsként azt hiszed,
Hogy része lettél egy teremtésnek,
Pedig csak foltozója vagy
Egy végtelen résznek:
A lélek öklendezésének.

IV

Nincs rend, ne keress,
Az irodalom magára hagyott.
Ha felvetted magadra, hát
Hordozd és mondogasd:
Én költő vagyok.
Ha nem vagy kész, és nem
Írtál még nagyot,

Jobb, ha bele sem kezdesz,
 És ne morogj, ne hűtsd magad azzal,
 Hogy az lettél volna, „költő”,
 A gyermeteg költősdit jobb,
 Ha másokra hagyod.

V

Álmatlanul ne szőj
 Nagy álmokat,
 Ne írj, ha nincs szükséged rá,
 Mindenki költő, egy darabig...
 De ne okozz másoknak károkat.

Utolsó románc

„Cigányhold süt cigánylányra.
 Már minden a leányt nézi,
 Ő nem érzi, nem is látja.”
 (Federico García Lorca)

Regina, szeretlek, Regina,
 Nem látlak:
 Ráncaim bomló, őszi-érett nője,
 Elhaló vágyaim feledője,
 A falu végén várlak.
 Regina, egyem, Regina, telem,
 Halálom.
 Fülledt zajokban térj be hozzám,
 Konyhómban heverhetsz, lapockán,
 Földön fekhetsz, azt se bánom,
 De maradj, vagy áradj, mint a
 Kraszna.
 Regina,
 Múlok, mint az ifjúság öröme,
 Elpárolgok, akár a mező zöldje
 Ha beborul az ég,
 Regina,
 Érzem, meghalok, itt a vég,
 Nem vagyok én már csak a kaszás haszna.

Ha elföldelsz, szedd a földet,
 Mit én kapáltam,
 Ha koporsót csináltatsz, diófából,
 Emlékszem, helyét ötvenhat éve ástam,
 Ha megsiratsz... inkább ne sirass,
 Annyi voltam neked, mint a könyv,
 Olvasni nem tudsz, végrendeletet se íráss,

Maradjon emlékemül a közöny,
Vagy hangom a mából,
Teleim, hisz azokat is véled fáztam.

Regina, arcom rozsfehér,
Te voltál mindig Varsolcon a
Legszebb cigánylány,
Most éveid és a cigányvér,
Kettőnk szegényes otthona
Pecsétül hagyasson beleink túlvilágán...

Ha meghalok, hagyj a házban
És ne szólj rólam senkinek,
Vagy menj el, mert negyvenkét fokos lázban
Az alkoholtól nem bírok rád nézni,
És szerelmed, mit elprédáltam,
Nem mossa le az ártézi.
Majd bejöhetsz, elsirathatsz, elvihetsz.

Hatsoros

(Apokrif)

Ez már csontomból való csont
Ez már húsbomból való hús
Ez már testemből való test
Majd véremből való vért ont
Izmomból való izmot zúz
Megítéltetik, hisz csak test.